

Nr 175.

Av herr **Bergman**, *angående behandlingen av politiska flyktingar i vårt land.*

Enligt den vid 1937 års riksdag beslutade lag om utlännings rätt att här i riket vistas (utlänningslagen) har en vidare innebörd än förr givits åt begreppet »politisk flykting». I motiveringen till lagen betecknas såsom politisk flykting »envar, som av politiska orsaker flytt från sitt hemland». Sådana flyktingar befinna sig ofta i en beklagansvärd situation. Deras ställning är även efter den nya lagens tillkomst mycket osäker. Vanligt och naturligt är, att flyktingen icke äger kännedom om de intrikata spörsmål, som äro förknippade med hans vistelse i vårt land. Det skulle sålunda kunna inträffa och har också inträffat, att för flyktingar, som den allmänna opinionen av humanitära skäl icke kan hysa någon motvilja mot att härbärgera här i riket, på grund av missförstånd, förväxling eller andra tillfälliga orsaker möjligheten att uppehålla sig i vårt land försvårats. Den petition, som den 4 mars 1937 överlämnades till statsrådet och chefen för justitiedepartementet av bl. a. Mia Leche-Löfgren och Stig Bendixson såsom representanter för ett flertal flyktingshjälporganisationer, innehöll ett material, som kan tjäna till belysning av även denna synpunkt. I denna petition framskymtar därför tanken på ett officiellt organ mellan flyktingarna och polismyndigheterna, som skulle ha till uppgift att vid flyktings inresa omedelbart undersöka flyktingarnas förhållanden och kostnadsfritt meddela dem råd och upplysningar samt förklara för dem, vad de ha att iakttaga i sin ställning till myndigheterna enligt lag och rättspraxis. Detta organ borde även kunna vara till en viss nytta, när det gäller att diagnostisera den inresande utlänningsens karaktär av politisk flykting. Det har vitsordats av de sakkunniga, som uppgjort förslaget till revision av den äldre lagen, att redan goda resultat uppnåtts i kust- och gränsorter genom frivilligt samarbete mellan polismyndighet och de speciella flyktingshjälporganisationerna. Givetvis har detta samarbete varit beroende av polismyndighetens subjektiva välvilliga hållning. Ingen garanti finnes dock, att flyktingarnas sak vid varje tillfälle och på varje ort får den ur alla synpunkter önskvärda objektiva behandling, som ett samarbete innebär. Det skulle därför vara av betydelse, om lämpliga representanter för den frivilliga flyktingshjälpen kunde tillerkännas en statligt officiell ställning som kuratorer.

På grund av vad jag här anført får jag hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om förslag att genom tillsättande av statliga kuratorer för de politiska flyktingarna inrätta ett organ mellan dessa och polismyndigheterna.

Stockholm den 23 januari 1938.

J. Bergman.